

Αυτό το άρθρο αποτελεί το **πρώτο** μέρος ενός άρθρου που κυκλοφόρησε δύο μέρη. Το δεύτερο μέρος κυκλοφόρησε στο [Τεύχος 37](#) του περιοδικού [Εντός των Τειχών](#).

ένας αλλοιθωρός διεθνισμός - Όταν η ΕΔ κακοποιεί τις Λενινιστικές αρχές για να στηρίξει τη διχοτόμηση (διάλογος)

Μια τελευταία (ελπίζω) απάντηση στην εκδοτική ομάδα "[Εργατική Δημοκρατία](#)"

χρήστος Ηλιάδης

1. Μια επισήμανση

Δυστυχώς ο διάλογος (1) που αναπτύχθηκε μέσα από τις στήλες του "Εντός" με την εκδοτική ομάδα "Εργατική Δημοκρατία" (ΕΔ) γύρω από το εθνικό ζήτημα έχει καταλήξει σε διάλογο κωφών. Στο συμπέρασμα αυτό θα καταλήξει κανείς όταν μελετήσει τα προηγούμενα άρθρα που τόσο η ΕΔ όσο κι εγώ δημοσιεύσαμε στο "Εντός". Ο λόγος πιστεύω τού αδιεξόδου αυτού έγκειται στο γεγονός ότι ενώ αναφερόμαστε στις ίδιες αρχές και έννοιες (κύρια την Λενινιστική αρχή του δικαιώματος των λαών γι' αυτοδιάθεση), η ΕΔ προτιμά να παραχαράσσει τις έννοιες αυτές μέσα από μια γενικιστική, εκλεκτική και αντι-διαλεκτική θεώρηση των πραγμάτων. Βολεμένοι με το πιπίλισμα τσιτάτων από τον Λένιν νομίζουν ότι έχουν κατοχυρώσει τη "διεθνιστική" τους ταυτότητα, κάνοντας "οικονομία" της ανάγκης γι' ανάλυση του συγκεκριμένου και ακρούμενοι σε μια ανιστόρητη και ισοπεδωτική γενικολογία.

Το δυστύχημα με τις πολιτικές θέσεις της ΕΔ στο εθνικό ζήτημα είναι ότι όσοι προσβλέπουν σε μια επαναστατική-διεθνιστική προοπτική στο πρόβλημα της κατοχής και της διχοτόμησης της Κύπρου θα πρέπει να διαχωρίσουν τις θέσεις τους μια και η ΕΔ αυτοπαρουσιάζεται σαν μια επαναστατική-διεθνιστική ομάδα που όμως (δυστυχώς) ουσιαστικά τοποθετείται υπέρ της κατοχής και της διχοτόμησης της Κύπρου.

Το ξεκαθάρισμα είναι λοιπόν επιβεβλημένο, διαφορετικά όσοι επικαλούνται τις αρχές του επαναστατικού διεθνισμού κινδυνεύουν να χαρακτηρίζονται σαν απολογητές της κατοχής, ελέω... ΕΔ!

2. Το πιπίλισμα και η κακοποίηση του Λένιν

Η ΕΔ κατακεραυνώνει τούς "σοσιαλπατριώτες" σαν τού λόγου μου που δεν βλέπουν τις αντιδραστικές επίδιώξεις της δικής "μας" αστικής τάξης με το πιο κάτω κομμάτι του [τελευταίου τους άρθρου](#):

«Όποιος δεν βλέπει και την δική 'μας' αστική τάξη σαν επιθετική επεκτατική και ιμπεριαλιστική, αυτό είναι γιατί θεωρεί το 'δικό του' έθνος σαν καλύτερο από τ' άλλα. . Είναι ακριβώς αυτό που ούτε μπορούν ούτε θέλουν να δουν οι σοσιαλπατριώτες. Αντίθετα όταν νοιώθουν άβολα μπροστά σε αναφορές στην πολιτική του Λένιν, προτιμούν να δηλώνουν, όπως ο Χ. Ηλιάδης, ότι "ταλαιπωρούμε τον Λένιν" και μάλιστα όπως συνήθιζε και ο "πατερούλης Στάλιν"».

Κατ' αρχή δε νομίζω να χρειαζόμαστε την Ε.Δ για να με διαφωτίσει για τις οποιοσδήποτε βλέψεις και ορέξεις της δικής "μας" αστικής τάξης, ιδιαίτερα έναντι των Τ/Κ, όταν της δόθηκε η ευκαιρία (βοηθώντας έτσι ταυτόχρονα και τη φασιστική Τ.Μ.Τ. ν' ανδρωθεί σαν ο "προστάτης" της Τ/Κ

μειονότητας).

Νομίζω ότι ένας καλόπιστος παρατηρητής μπορεί εύκολα να το αντιληφθεί, διαβάζοντας ιδιαίτερα το πρώτο μου άρθρο, ("[Για μια άλλη προοπτική](#)"), όπου γίνεται ιδιαίτερη αναφορά στην ιστορική ανικανότητα της Ε/Κ αστικής τάξης να πραγματώσει και να ολοκληρώσει τόσο το δικαίωμα αυτοδιάθεσης του Κυπριακού λαού καθώς και την εθνική ανεξαρτησία, τα στοιχειώδη δηλαδή δημοκρατικά και αναπαλλοτριώτα δικαιώματα όλων των λαών.

Όμως η ΕΔ σκόπιμα θολώνει τα νερά γύρω από τον όρο "ιστορική ανικανότητα" της Ε/Κ αστικής τάξης να εκπληρώσει τον εθνικό-απελευθερωτικό στόχο.

Η ΕΔ υποβιβάζει την ουσία περίπου σ' επίπεδο συζήτησης περί ικανότητας ή όχι της Ε/Κ άρχουσας τάξης για μια νικηφόρα στρατιωτική αναμέτρηση με τον Τουρκικό στρατό κατοχής.

Κατ' αρχή θα πρέπει να σημειώσουμε ότι η απαλλαγή από την Τουρκική στρατιωτική κατοχή είναι απόλυτο δικαίωμα ολόκληρου του Κυπριακού λαού, χωρίς ν' αποκλείονται οποιαδήποτε μέσα.

Ακόμα όμως και μια υποθετική νικηφόρα στρατιωτική αντιπαράθεση μεταξύ της Ε/Κ αστικής τάξης με τον Τουρκικό επεκτατισμό, δεν θα απάλλασσε την Ε/Κ αστική τάξη από την "ιστορική ανικανότητα" της να κατοχυρώσει μια ουσιαστικά και όχι τυπικά ανεξάρτητη Κύπρο, που να μην αναπαράγει τούς μηχανισμούς της διακοινοτικής αντιπαράθεσης και καταπίεσης.

Μήπως την περίοδο 1960-74 που η Κύπρος δεν τελούσε υπό Τουρκική στρατιωτική κατοχή η Ε/Κ αστική τάξη δεν ήταν "ανίκανη"; Μήπως τότε η Κύπρος δεν ήταν δέσμια του Βρετανικού Στέμματος και των συμφερόντων του, που επέβαλε την πολιτική του "διαίρει και βασίλευε";

Ο όρος "ιστορική ανικανότητα" δεν αναφέρεται στην Ε/Κ αστική τάξη μόνο, αλλά στην αστική τάξη των αποικιακών και μισο-αποικιακών χωρών γενικά. Η τάξη αυτή των αποικιακών χωρών πού τελούν υπό ιμπεριαλιστική κυριαρχία και εξάρτηση θάθελε φυσικά ν' απαλλαγεί από την ξένη κηδεμόνευση και ν' αυξήσει τα κέρδη της ξαπλώνοντας τη δική της κυριαρχία στον εθνικό - γεωγραφικό της χώρο που είναι ταγμένη. Οι εθνικο-απελευθερωτικές "ορμές" της αστικής τάξης όμως σταματούν εκεί ακριβώς που θίγονται τα δικά της συμφέροντα σαν κοινωνικής τάξης.

Γιατί μια μετωπική, ουσιαστική ρήξη με τον ιμπεριαλισμό που να εγγυάται μια πραγματική κι όχι μια κολωβή εθνική ανεξαρτησία, θα προϋπόθετε μια άλλη κοινωνική προοπτική: τον σοσιαλιστικό κοινωνικό μετασχηματισμό (βλέπε Κούβα).

Για τον λόγο αυτό αναφερόμουν στο πρώτο μου άρθρο στους μετανεξαρτησιακούς μηχανισμούς ένταξης στον διεθνή ιμπεριαλιστικό καταμερισμό εργασίας (και φυσικά εξάρτησης και υποθήκευσης της εθνικής ανεξαρτησίας) στις αποικιακές εκείνες χώρες πού η αστική τάξη ηγήθηκε (ή αφέθηκε να ηγηθεί, όπως στην περίπτωση της Κύπρου) του αντι-αποικιακού εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα. Για όσους θεωρούν τα πιο πάνω "αριστεριστικές" "θεωρητικολογίες, δεν έχουν παρά ν' ανατρέξουν στις συμφωνίες Ζυρίχης - Λονδίνου, στις "εγγυήσεις" της, στις "κυρίαρχες" Αγγλικές Βάσεις, στην αντιδραστική στεγανοποίηση και θεσμοθετημένη αντιπαράθεση των δύο κοινοτήτων, καθώς και στην εκκολαπτόμενη διζωνική Ομοσπονδία.

Στην εποχή της ιμπεριαλιστικής παρακμής ("αντίδραση σ' όλη τη γραμμή" όπως έλεγε κι ο Λένιν) η πραγμάτωση των δημοκρατικών εθνικών στόχων (αυτοδιάθεση, εθνική ανεξαρτησία) πέφτει πια στους ώμους της εργατικής τάξης μια και η πραγμάτωση των πιο πάνω στόχων διαταράσσει και θέτει σε κίνδυνο τη διεθνή ιμπεριαλιστική τάξη πραγμάτων. Η "εθνική" αστική τάξη των αποικιακών και μισο-αποικιακών χωρών είναι ιστορικά ανίκανη να πραγματώσει ουσιαστικά τούς πιο πάνω

δημοκρατικούς στόχους γιατί και η ίδια αποτελεί κομμάτι (και μάλιστα το πιο αδύνατο και εξαρτώμενο) του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού συστήματος από το οποίο τρέφεται και συντηρείται.

Είναι, επαναλαμβάνω, στους ώμους της εργατικής τάξης και τού συνειδητού εκφραστή της (κόμμα) που πέφτει το βάρος για πραγμάτωση των πιο πάνω στόχων. Στην Κύπρο όμως και οι πέτρες ξέρουν ότι το ΑΚΕΛ ήταν και είναι ο πέμπτος τροχός (αν όχι και οι πέντε τροχοί) της πολιτικής της αστικής τάξης. Για όσους “εξεγείρονται” ας προστρέξουν στην τωρινή αγαστή πολιτική σύμπλευση ΑΚΕΛ-ΔΗΣΥ καθώς και στην ουσιαστική ταυτότητα των πολιτικών τους θέσεων τα τελευταία 10 χρόνια (Γιάλτας και πατερούλη Στάλιν και σφαιρών επιρροής ενεκεν, αλλ' αυτό αποτελεί άλλο κεφάλαιο).

Εκτός όμως από την παραχάραξη ορών και εννοιών, η ΕΔ βολεύεται και με το πιπίλισμα αναφορών από τον Λένιν (τσιτάτα) για να προσδώσει (νομίζει) την πρέπουσα “ορθοδοξία” στην επιχειρηματολογία της.

Με σύντομα τσιτάτα, εντελώς ξεκομμένα από τον υπόλοιπο κορμό της επιχειρηματολογίας του κειμένου που πάρθηκαν, ξεκομμένα από τη συγκεκριμένη πολιτική και ιστορική συγκυρία, ή από το συγκεκριμένο αντικείμενο της αναφοράς τα τσιτάτα αυτά μετατρέπονται σε ανιστόρητες γενικότητες, που κάνοντας την οικονομία της διαλεκτικής ανάλυσης τού *συγκεκριμένου* μέσα στο σύνολο, μπορούν να ισχύουν με την *ίδια άκριας μορφή* για οποιαδήποτε περίπτωση, υπεράνω τόπου και χρόνου όπως βολεύει τις συγκυριακές επιδιώξεις του κάθε συγγραφέα.

Δηλαδή σε τελευταία ανάλυση, η μέθοδος αυτή αρκείται στο περίβλημα της δήλωσης κι όχι στο περιεχόμενο της. Την αντιδιαλεκτική αυτή μέθοδο δολοφονίας (κι όχι απλής ταλαιπωρίας) χρησιμοποίησαν κατά κόρον όλοι οι νεκροθάφτες του Λενινισμού από πατερούλη Στάλιν μέχρι Κιμ-Ιλ-Σουνγκ. Η διαστροφή του πνεύματος και της ουσίας των Λενινιστικών κειμένων μέσα από την ξεκομμένη, γενικόλογη και εκλεκτική παράθεση κειμένων είναι μέθοδος πιο παλιά από την ηλικία των μελών της ομάδας της Ε.Δ.

Για να τονίσω το αντιδιαλεκτικό της μεθόδου αυτής σημείωνα στο προηγούμενο άρθρο ότι υπάρχουν πολλά ζητήματα πάνω στα οποία οι “κλασσικοί” του Μαρξισμού (ιδιαίτερα ο Λένιν) παρουσιάζονται (επιφανειακά) αντιφατικοί στις κατά καιρούς τοποθετήσεις τους. Υποδείκνυα ότι η “αντίφαση” αυτή δεν είναι παρά φαινομενική γιατί ο Μαρξισμός είναι η επιστημονική ανάλυση του συγκεκριμένου κι όχι του αφηρημένου μέσα σε διαφορετικές ιστορικο-πολιτικές συγκυρίες και διαδικασίες.

Η μορφή μπορεί ν' αλλάξει ανάλογα με τις *συγκεκριμένες συνθήκες* (κι όχι με την προσφιλή στην ΕΔ γενικότητα) το περιεχόμενο όμως παραμένει πάντα το ίδιο: αγώνας ενάντια στην αστική τάξη και τον ιμπεριαλισμό για την ιστορική χειραφέτηση των εργαζομένων και των καταπιεζομένων μαζών (συμπεριλαμβανομένων φυσικά και των αποικιακών και μισο-αποικιακών χωρών). Για να κάνω περισσότερο γλαφυρά τα πιο πάνω παράθεσα διάφορα παραδείγματα χωρών (Κουρδιστάν, Παλαιστίνη, Ιρλανδία, Μαλβίνες, Κύπρος) όπου η γενική αρχή των λαών γι αυτοδιάθεση (μέχρι και σημείου κρατικής απόσχισης) παίρνει διαφορετική μορφή για την κάθε μια συγκεκριμένη περίπτωση. (2)

Η ΕΔ εξακολουθεί παρόλα αυτά ακάθεκτη ν' ανοητολογεί πιπιλίζοντας κι άλλα γενικόλογα τσιτάτα, από το δικαίωμα απόσχισης των .. Ολλανδικών αποικιών μέχρι του ότι δεν είναι ο θεσμός του διαζυγίου που φταίει για την διάλυσή οικογενειών (ή το δικαίωμα απόσχισης για τον τεμαχισμό των κρατών).

Πέρα όμως απ' αυτά, (και κυρίως) έθετα το εξής ερώτημα στο [τελευταίο άρθρο](#) μου:

“Μπορεί στα σοβαρά οποιοσδήποτε (συμπεριλαμβανομένου και της ΕΔ) να ισχυρισθεί ότι το δικαίωμα

κρατικής (και αρα και γεωγραφικής) απόσχισης που απορρέει από το δικαίωμα αυτοδιάθεσης ενός λαού ή έθνους εξυπακούει τον σφαιτερισμό και κατοχή εδαφών άλλων από εκείνων που δημοκρατικά τού ανήκουν”;

Μπορεί πράγματι στα σοβαρά να υποστηρίζει η ΕΔ ότι “πρέπει σαν Ε/Κ επαναστάτες, επειδή ακριβώς είμαστε Ε/Κ και όχι Τ/Κ ή Τούρκοι, ν' αντισταθούμε στην προσπάθεια της “δικιάς μας” άρχουσας τάξης να εμποδίσουν τους Τ/Κ να έχουν δικό τους “κράτος” όταν το “κράτος” αυτό (“ΤΔΒΚ”) έχει τώρα πραγματωθεί μέσα σε συγκεκριμένες συνθήκες βαρβαρότητας και είναι το προϊόν προσφυγοποίησης των γηγενών κατοίκων, στρατιωτικής κατοχής και μαζικού εποικισμού;

Ιδού λοιπόν (ξανά) το ερώτημα: Το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης συνεπάγεται στρατιωτική αρπαγή και κατοχή εδαφών άλλων απ' αυτών που ιστορικά, δημοκρατικά ανήκουν σ' ένα λαό;

Το δικαίωμα δημιουργίας κράτους μιας εθνικής μειονότητας (νοουμένου ότι μ' αυτή έχει τον δικό της συμπαγή, ιστορικό, εθνικό-γεωγραφικό χώρο, πράγμα πού ΔΕΝ συμβαίνει με τούς Τ/Κ) συνεπάγεται μήπως τον εκτόπισμα των γηγενών κατοίκων (πρόσφυγες) και την αντικατάσταση τους από άλλους (“πάμφτωχοι” έποικοι από την Ανατολία ή άλλοι) για δημογραφική-πολιτική εδραίωση των στρατιωτικών κατοχικών δεδομένων;

Θάταν βέβαια πολύ ν' αξιώνουμε απάντηση σε τέτοια “σοσιαλπατριωικά” και “ανόητα” ερωτήματα μια και οι “διεθνιστές” της ΕΔ απέφυγαν ήδη ν' απαντήσουν στα ερωτήματα αυτά.

Μία και η ΕΔ αρέσκειται να πιπιλίζει τσιτάτα από τον Λένιν θάταν καλό να μάς παραθέσει έστω και ένα (μόνο ένα) συγκεκριμένο Λενιστικό τσιτάτο πού να δηλώνει ότι το δικαίωμα δημιουργίας κράτους συνεπάγεται την αρπαγή και κατοχή εδαφών άλλων, τον εκτοπισμό των νόμιμων γηγενών κατοίκων των εδαφών αυτών και την μαζική αντικατάσταση τους από εποίκους(πάμφτωχους ή όχι, ξανθούς ή μελαχροινούς).

Θα περιμένω με “σοσιαλπατριωτική” ανυπομονησία κάτι τέτοιο. Είμαι όμως σίγουρος πως και κάτι άλλοι κύριοι κατά Ισραήλ μεριά, από Σιαμίρ μέχρι Πέρες, θάδειχναν τρομερό ενδιαφέρον για κάτι τέτοιο, για λόγους εντελώς δικούς τους βέβαια.

Μπορούν λοιπόν οι φίλοι της ΕΔ γ αρχίζουν να σκαλίζουν όλους τους τόμους των “Απάντων” του Λένιν. Όσο για τους Μάρξ και Ένγκελς άστε τους ήσυχους καλύτερα. Οι άθλιοι τόλμησαν να γράψουν κάποτε υπέρ της εδαφικής ακεραιότητας της Γερμανίας!

Επειδή όμως η παραχαραχτική και ισοπεδωτική manía της ΕΔ έχει ξεπεράσει και τα όρια του σουρεαλισμού, αξίζει να σταθούμε για λίγο σε δυο τουλάχιστον κύρια θέματα.

3. Αγάπα τον πλησίον σου “πάμφτωχο” έποικο!

Προκειμένου να διασκεύασει την πραγματικότητα ανάλογα με τις δικές της πολιτικές θέσεις (κι όχι το αντίστροφο) η ΕΔ έχει ανατριχιαστικά ισοπεδώσει τις έννοιες.

Έτσι οι έποικοι βαφτίζονται εργάτες-μετανάστες (!!!) και πρέπει να διεξάγουμε αντι-ρατσιστικό αγώνα για υποδοχή τους!! Για όσους νομίζουν ότι υπερβάλλω ιδού και η σχετική θέση της ΕΔ (παρμένη από το πρόσφατο βιβλίο τους όπως μας πληροφορούν) (3)

“Είναι εδώ (Σ.Σ. οι έποικοι) και πρέπει να είναι καλοδεχόμενοι από τούς εργαζόμενους και όχι μόνο αυτοί αλλά και όσοι άλλοι και από οπουδήποτε τύχει να έρθουν. Είναι θέμα αρχής (sic) για τους διεθνιστές. Η δεξιά στην Ευρώπη ανδρώνεται με τον ρατσισμό ενάντια ατούς ξένους εργάτες. Τα

ίδια αντιμετωπίζουν και οι Κύπριοι στην Αγγλία της Θάτσερ και το συνδικαλιστικό κίνημα εκεί τους έχει υποστηρίξει". (παρενθέσεις και υπογραμμίσεις δικές μου).

Δεν νομίζω να χρειάζεται ιδιαίτερη προσπάθεια για ν' αποδείξει κανείς πόσο ανόητη (είναι ο πιο ελαφρύς χαρακτηρισμός που βρήκα) είναι η προσπάθεια εξίσωσης των εποίκων με τούς εργάτες μετανάστες στις Ευρωπαϊκές (ή άλλες) χώρες. Να σημειώσουμε απλά ότι η ΕΔ δεν πρωτοτύπησε.

Ο Ραούφ Ντεκτάς για χρόνια προσπαθεί να πείσει ότι οι έποικοι δεν είναι έποικοι αλλά ...εποχιακοί εργάτες! Μόνο που ούτε ο Ντεκτάς δεν τόλμησε να μας κατηγορήσει για "ρατσιστές" επειδή δεν καλοδεχτήκαμε τους έποικους, όπως έμμεσα μας κατηγορεί η ΕΔ!

Η ΕΔ μας πληροφορεί ότι *(...) όχι μόνο αυτοί (**Σ.Σ.** οι έποικοι της Ανατολίας) αλλά και όσοι άλλοι και από οπουδήποτε τύχει να έρθουν (...) πρέπει να είναι καλοδεχόμενοι από τους εργαζόμενους".

Με την λογική αυτή δηλαδή οι εργαζόμενοι θα πρέπει ν' ανοίξουν τις αγκάλες για να δεχτούν τους οποιοδήποτε εποίκους ανεξάρτητα από γλώσσα και θρησκεία, ανεξάρτητα δηλαδή αν είναι Ανατολίτες ή Ευρωπαίοι, μελαχρinoί ή ξανθοί κ.λπ. Γιατί ο έποικος ανεξάρτητα απ' ολ' αυτά είναι πάντα έποικος και επιτελεί τον ίδιο πάντα (ληστρικό - ιμπεριαλιστικό κατ' εμάς) πολιτικό ρόλο. Εκτός κι αν η ΕΔ έχει ιδιαίτερες συμπάθειες για "τριτοκοσμικούς" έποικους (κατά προτίμηση "πάμφτωχους" και μελαχρinoούς) κατ' αντιπαράθεση με κάποιους άλλους. Ρατσισμός απ' την ανάποδη δηλαδή!

Πέρα όμως απ' αυτά η ΕΔ μάς πληροφορεί οπ δεν βλέπουμε όλοι εμείς οι "σοσιαλπατριώτες" ότι η απομάκρυνση των εποίκων μόνο με μια "βαρβαρότητα" εφάμιλλη του 74 (4) μπορεί να επιτευχθεί.

Έχω την εντύπωση ότι οι φίλοι της ΕΔ πρέπει κάπου να ξεχωρίσουν τους στόχους ενός αντι-ιμπεριαλιστικού αγώνα από τα διδάγματα της Χριστιανικής αγάπης (συνοδευμένα από άφθονη δόση εργατισμού).

Με την ίδια χριστιανική λογική και η απαλλοτρίωση του κεφαλαίου θα ήταν "βαρβαρότητα" (από την πλευρά των αστών βέβαια).

Η Κύπρος όμως δεν είναι (δυστυχώς) η μόνη χώρα θύμα εποικισμού.

Η γειτονική μας κατεχόμενη Παλαιστίνη είναι θύμα (μεταξύ άλλων) μαζικού εποικισμού. Οι "άθλιοι" Παλαιστίνιοι όμως δεν φαίνεται να έχουν συλλάβει τα "διεθνιστικά" (χριστιανικά) μηνύματα της ΕΔ γιατί όταν ακούουν για Εβραίους εποίκους σηκώνονται οι τρίχες τους.

Θάταν πολύ ενδιαφέρων να μας εξηγήσει η ΕΔ ότι οι Παλαιστίνιοι πρέπει να ... καλοδεχτούν ("διεθνιστικό" καθήκον σύμφωνα με την ΕΔ) τους Εβραίους εποίκους με τον ίδιο τρόπο που το συνδικαλιστικό κίνημά στην Ευρώπη αγκαλιάζει τους μετανάστες-εργάτες! (Προσοχή όμως γιατί οι Παλαιστίνιοι "αγριεύουν" εύκολα!).

Σ' αντίθετη περίπτωση θάπρεπε η ΕΔ να μάς εξηγήσει την ουσιαστική διαφορά μεταξύ ενός Εβραίου έποικου στην κατεχόμενη Δυτική όχθη του Ιορδάνη (περιορίζομαι μόνο σ'αυτή) κι ενός Τούρκου Ανατολίτη έποικου στην κατεχόμενη Βόρεια Κύπρο.

Εκτός όμως από τους Κύπριους "σοσιαλπατριώτες" και τους Παλαιστίνιους και οι Αλγερινοί επαναστάτες επέδειξαν ανάλογα "ρατσιστικά" αισθήματα προς τους Γάλλους εποίκους (Pieds Noirs) των οποίων την απομάκρυνση επεδίωξαν και πέτυχαν με την ανεξαρτησία της Αλγερίας (1962).

Στην περίπτωση αυτή μιλάμε για την εκδίωξη 1,500,000 ατόμων (και όχι 70,000 όπως οι Ανατολίτες

έποικοι) που “ρίζωσαν στην Αλγερία για ένα περίπου αιώνα, από την εποχή της κατάληψης της Αλγερίας (κι όχι μόνο 14 χρόνια όπως οι Ανατολίτες έποικοι). Τα Γαλλικά αστικά κόμματα κλαψουρίζουν μέχρι σήμερα για την “βαρβαρότητα” αυτή.

Σαν να μην έφταναν ολ' αυτά, οι Γαλλικές επαναστατικές εργατικές οργανώσεις όχι μόνο δεν θεώρησαν “βαρβαρότητα” την απομάκρυνση των Γάλλων εποίκων αλλά θεώρησαν την απομάκρυνση τους σαν μια έκφραση της εφαρμογής της αρχής της αυτοδιάθεσης του Αλγερινού λαού!

Τελικά τόσο οι Παλαιστίνιοι όσο και οι Αλγερινοί (και τόσοι άλλοι αποικιακοί λαοί) δεν έχουν εννοήσει το χριστιανικό δίδαγμα του “αγάπα τον πλησίον σου... έποικον” και ζουν βουτηγμένοι στη βαρβαρότητα!

(η συνέχεια στο επόμενο τεύχος)

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Εντός των Τειχών \(Τεύχος 36\)](#), [Δεκαετία 1980-1989](#), [1988](#), [Λευκωσία](#), [Λευκωσία \(νότια\)](#), [Κυπριακό Πρόβλημα](#)

From:
<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:entostonteixon:no_36:ergatiki

Last update: **2025/04/20 19:33**

